

Hemmet (kap. 1)

Vi lägger oss tidigt. När hon i sömnen råkar lägga sin arm på min sida, lyfter jag upp den försiktigt och placerar tillbaka på hennes sida av sängen. Hon snarkar utmattat. Det är störande, jag kan inte sova.

Hon går upp tidigt. Jag låtsas sova tills hon ätit och lämnat lägenheten för att åka till jobbet. Så fort jag hör ytterdörren stängas reser jag mig upp. Mina fötter är kalla. Tar på mig strumporna.

På väg till badrummet får jag lite panik när ytterdörren plötsligt rycks upp och jag ser hur hon rusar in.

”Är du uppe?” frågar hon. ”Ska bara hämta nycklarna!” Hon springer förbi mig, till köket, och sen förbi mig igen, tillbaka till hallen och ut genom dörren. ”Vi ses ikväll!” ropar hon och stänger efter sig. Sedan blir det tyst igen. Jag står bara stilla.

Efter frukosten, beståendes av två vita brödsivor utan pålägg, läser jag tidningen. Det är tråkigt. Jag river ut sidorna och skrynklar ihop dem till stora bollar, en efter en, försöker träffa papperskorgen utan att lyckas. Tittar på tv också, men det går inget bra så här tidigt. Bestämmer mig för att lägga mig igen. Men först borstar jag tänderna.

Vi bor centralt. Vilket är bra, då har man allt man behöver på gångavstånd. Runt tolv känner jag mig hungrig. Går till pizzerian runt hörnet och beställer en vegetarisk. Efteråt tar jag en promenad längs allén, fram och tillbaka utan att ha någonstans att gå egentligen. När jag går förbi djuraffären bestämmer jag mig för att gå in och titta. Det luktar konstigt. De verkar inte ha speciellt många djur förutom fiskar och fåglar. De kvittrar och tjuter, vilket får mig att känna mig besvårad.

”Kan jag hjälpa till med något?” frågar han som jobbar där.

”En fisk”, säger jag, förvånar mig själv. ”Har ni några billiga fiskar?”

”Vi har allt!”

Jag går runt och tittar på olika fiskar. Han följer efter, nästan som om han trodde att jag skulle få för mig att stjåla hans stora akvarier.

”Den vill jag ha”, jag pekar på en gul en, eller orange. En sådan där guldfisk eller vad de nu heter. Han stoppar in den i en plastpåse. Jag köper en burk fiskfoder också. Betalar med kortet och skyndar mig hem.

Väl hemma kommer jag på att jag inte har något att lägga fisken i. Öppnar köksluckorna för att se om det finns något som duger. Tar salladsskålen, av glas, och låter fisken rinna ner. Fyller på med mer vatten från kranen. Går in till sovrummet och lägger den på nattduksbordet, på min sida.

Röker på balkongen. Ser ett gäng gymnasieflickor. De skrattar och puttar lite löst på varandra. De är fina. Jag försöker fimpa på dem, men vinden blåser askan åt helt fel håll innan den hunnit till marken. Den här staden är blåsig! När jag rökt klart släpper jag fimpen. Jag blir verkligen rädd och skyndar mig in när den träffar en gammal kvinna som är ute med sin hund.

Josefin kommer just som klockan visar tre. Det måste vara onsdag. Hon är här varje onsdag. Brukar dammsuga lite och sådant där. Det måste vara ett lätt jobb, för vi brukar inte stöka ner så värst mycket. Jag iakttar henne bakifrån när hon halvt böjer sig för att komma åt under soffan i vardagsrummet. Hon måste ha känt det på sig, för hon vänder sig om. Jag ler lite. Vet inte om jag borde säga något. Hon tittar på mig i några sekunder och fortsätter att dammsuga.

Jag går in på toan.

När jag tvättat händerna märker jag att det återigen är helt tyst i lägenheten. Det är tomt i vardagsrummet, men jag ser att Josefin är på balkongen och röker. Jag går ut till henne och tar en egen cigarett.

”Fimpa inte ner från balkongen”, säger jag.

Hon säger inget, drar ett stort bloss, tittar på mig och rycker på axlarna. Hon är verkligen söt. Jag kommer inte på något att säga, även om jag vill. Något smart, eller roligt.

”Har du pojkvän?” frågar jag, och inser genast att det lät helt fel.

”Jag vet inte”, svar hon. ”Ibland.” Hon har rökt färdigt, fimpar i askkoppen, säger att hon är klar för idag och lämnar mig ensam.

Jag steker köttbullar. Slänger lite pommes i ugnen. De är klara just som Hanna kommer hem från jobbet. Jag hör hur hon tar av sig skorna och kommer in till köket.

”Har du lagat mat?” frågar hon, låter uppriktigt förvånad. Går fram till köttbullarna och slänger en i munnen.

Efter maten tittar vi på tv tills det är dags att sova. Hon är kåt, det ser jag direkt. Läger sitt huvud på min axel. Smeker min mage med sin hand. Upp och ner, upp och ner, och för varje gång blir det lite längre upp, lite längre ner, tills hon är där med handen och pillar på gylfen.

”Vi lägger oss”, säger jag och reser mig upp. Går till badrummet och borstar tänderna länge och noga.

Sedan står jag bara och tittar på mig själv i spegeln. Inbillar mig att hon ska ha hunnit somna när jag kommer ut. Men det har hon inte. Hon ligger naken på sängen med benen i kors.

”Vad är det där?” frågar hon och pekar på salladsskålen.

”Fisk”, svarar jag.

Kommer på att jag glömt att mata den. Så jag strör lite foder, godtyckligt, innan jag släcker och lägger mig bredvid. Hennes hand är genast innanför mina kalsonger. Först tycker jag att det är obehagligt, men sen föreställer jag mig att det är Josefin. Jag sträcker ut handen i mörkret och lyckas hitta hennes unga bröst. Jag klämmer dem hårt. Tanken gör mig så kåt att jag inte kan låta bli att komma i hennes smekande hand. Jag stönar högt. Hon slutar genast smeka, men håller kvar handen. I nästan en hel minut ligger vi helt tysta, sen hör jag hur hon suckar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ibish med Poeter.se id #4599 innehar upphovsrätten